

TEZAUUR LITURGIC
14 IULIE
GHERASIM MIKRAGHIANANITUL

SLUJBA
SF. CUVIOS
NICODIM
ATHONITUL
DE LA
KAPSALA-ATHOS

ATENA, 2010

14 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Ιστώμεν στίχους δ' και ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε εκ του ξύλου.

Δεῦτε οἱ εν Ἀθῶ μονασταί, εν αγαλλιάσει καρδίας πανηγυρίσωμεν, μνήμην την επέτειον του διδασκάλου ημών, Νικοδήμου του μάκαρος, του λόγοις και έργοις, ημάς κατευθύνοντος προς αρετών την οδόν· οὔτος γαρ οσίως βιώσας, τύπος ημίν ἀριστος ὤφθη, και λαμπρόν υπόδειγμα εν ἅπασι.

Λόγω και σοφία αληθεί, πάτερ θεοφρόνως εμπρέπων, και πολιτεία σεμνή, λύκνος φαεινότατος ὤφθης του Πνεύματος, εν εσχάτοις τοις ἔτεσι, και πάντας φωτίζεις, οἷα ενθεώτατος και υπηρέτης Χριστοῦ, θείων, συγγραφών ταις ακτίσι, και προς θεῖον πόθον θερμαίνεις, των πιστών τας φρένας ὦ Νικόδημε.

Ὡσπερ θησαυρόν πνευματικόν, πάτερ και ουράνιον πλούτον τη Εκκλησία Χριστοῦ, την των συγγραμμάτων σου πληθύν κατέλιπες,

την οσμήν την της γνώσεως και την ευωδιαν, του αγίου Πνεύματος αρωματίζοντα, οἰς περ ακορέστως τρυφώντες, σου την παναοίδιμον μνήμην, ὅσιε Νικόδημε γεραίρομεν.

Κάραν σου ορώντες την σεπτήν, και κατασπαζόμενοι ταύτην εν κατανύξει ψυχῆς, το φαιδρόν σου πρόσωπον και πλήρες χάριτος, βλέπειν πάτερ νομιζομεν, στόματι αγίῳ, ἰλαρώς φθεγγόμενον ζωῆς τα ρήματα, νέμον τοἰς σοἰς τέκνοις ειρήνην, και τας πατρικὰς παραινέσεις, ἡμῖν απευθύνον τοἰς ποθοῦσί σε.

Δόξα. Ἦχος α'.

Θεῖῳ φωτὶ καταυγασθεῖς την καρδιαν, θεόληπτος εδειχθης εν βίῳ, θεόφρον Νικόδημε· εν Χριστῷ γαρ τῷ Κυρίῳ σου ζων, και εν αὐτῷ γράφων και φθεγγόμενος, πνευματικῶν νοημάτων ὠφθης θησαυρός, και της Εκκλησίας θεοφόρος διδάσκαλος. Ἀλλ' ὡς τον καλόν ανύσας αγώνα, εν τούτῳ και ἡμὰς ενίσχυσον, ευαρεστήσαι Θεῷ, ταις σοῖαις ευχαῖς σου δεόμεθα.

Και νυν.

Ἀμαρτωλῶν τας δεήσεις προσδεχομένη, και θλιβομένων στεναγμόν μη παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ αγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμὰς Παναγία Παρθένε.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ. Ἦχος β'. Οἶκος του Εφραθά.

Πνεύματι περωθεῖς, Νικόδημε αγίῳ, αγιωσύνης σκεῦος, και ρήτωρ ευσεβείας, θεοειδῆς γεγένησαι.

Στιχ. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν και ἡ μελέτη της καρδίας μου σύνεσιν.

Γνώμονα ακριβή, τους λόγους σου πλουτούντες, προς κτήσιν των αρίστων, υμνούμέν σου τα θεία, θεόφρον προτερήματα.

Στιχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Δήμος των μοναστών, την ιεράν σου μνήμην, Νικόδημε γεραίρει, ταις σαις διδασκαλίαις, απαύστως φωτιζόμενος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Στόματι ευσεβεί, ορθώς θεολογών σε, Τρισήλιε θεότης, Νικόδημος ο θείος, της δόξης σου ηξιώται.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Άσμασι μελιχροίς, υμνολογών σε Κόρη, Νικόδημος ο θείος, ένθους σοι ανεβόα, χαίρε Παρθένε άκραντε.

Νυν απολύεις. Τρισάγιον.

Απολυτίκιον. Ήχος γ'. Την ωραιότητα.

Σοφίας χάριτι πάτερ κοσμούμενος, σάλπιγξ θεόφθογγος ώφθης του Πνεύματος, και αρετών υφηγητής, Νικόδημε θεηγόρε· πάσι γαρ παρέθηκας σωτηρίας διδάγματα, βίου καθαρότητος διεκφραίνων την έλλαμψιν, πλούτω των ενθέων σου λόγων, δι ων ως φως τω κόσμω έλαμψας.

Έτερον, Ήχος α'. Της ερήμου πολίτης

Τον του Άθω φωστήρα και της Νάξου το βλάστημα, και Εκκλησίας απάσης τον θεόπνουν διδάσκαλον, Νικόδημον τιμήσωμεν πιστοί, ως έμπλεων σοφίας θεϊκής· διδαχάς γαρ ουρανίους και δαψιλείς βλυστάνει τοις κραυγάζουσι· δόξα τω σε

δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω χορηγούντι δια σου ημίν τα πρόσφορα.

Θεοτοκίον.

Του Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε το χαίρε, συν τη φωνή εσαρκούτο ο των όλων Δεσπότης, εν σοι τη αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαβίδ, εδείχθης πλατυτέρα των ουρανών, βαστάσασα τον Κτίστην σου· Δόξα τω ενοικήσαντι εν σοι, δόξα τω προελθόντι εκ σου, δόξα τω ελευθερώσαντι ημάς δια του τόκου σου.

Και απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Μετά τον Προοιμιακόν, το Μακάριος ανήρ. Εις δε το Κύριε εκέκραξα ιστώμεν στίχους ς' και ψάλλομεν τα εξής προσόμοια.

Ήχος δ'. Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Το της χάριτος σκήνωμα, υποφήτην τον ένθεον, τον αγίω Πνεύματι υφηγούμενον, Θεού την δόξαν την άρρητον, και βίου λαμπρότητος τας αϋλους δωρεάς την θεόπνευστον σάλπιγγα την σαλπίζουσαν, εν τω κόσμω της χάριτος τον λόγον, ανυμνήσωμεν αξίως, τον θεηγόρον Νικόδημον.

Λαμπρυνθείς θείω Πνεύματι, καρδιαν Νικόδημε, διδαγμάτων πέλαγος εκ χειλέων σου, τη Εκκλησία επήγασας, και ταύτης τας αύλακας, ταις αρδειαίς δαψιλώς, της δοθείσης τω λόγω σου, πάτερ χάριτος ως φησίν ο Δαβίδ αεί μεθύσκεις, ευφραίνεις τας χορείας, των ευσεβών τη σοφία σου.

Ὡς φωστήρα νεόφωτον, Εκκλησίας υμνούμέν σε, ταύτην καταυγάζοντα θείοις λόγοις σου, ὡς ευσεβείας διδάσκαλον, ὡς στόμα θεόσοφον, ἀρετῶν θεουργικῶν, ὡς ἐκφάντορα ἐνθεον βίου κρείττονος, καὶ κιθάραν ἀσμάτων μελιρρύτων, ἐκτελούντές σου τὴν μνήμην, τὴν παναγίαν Νικόδημε.

Προσόμοια ἕτερα. Ἦχος πλ. δ'. Ω του παραδόξου θαύματος!

Χάρις δαυιλῆς του Πνεύματος, παναγίου σοφέ, τὴ ψυχὴ σκηνώσασα, ταύτην προκαθάραντος ἀρετῶν ἐπιδόσεσιν, ὄργανον θεῖον ἀπειργάσατο, καὶ θεορρήμονα ἐνθεώτατον· ὦ των πανσόφων σου, διδασκῶν Νικόδημε! Δι' ὧν αἰεὶ, πάντες ρυθμιζόμεθα, πρὸς βίον κρείττονα.

Ρεῖθρα διδαγμάτων ἐβλυσας, οἷα πηγὴ λογικὴ, ὑπὲρ μέλι γλυκάζοντα, καὶ πιστῶν ἠδύνοντα, τὰς καρδίας Νικόδημε· ὅτι ὡς δρόσος πέλει οὐράνιος, καὶ ζωῆς μάννα πᾶτερ ὁ λόγος σου, τρέφων πρὸς αὐξῆσιν, νοητὴν ἐκάστοτε τοὺς εὐσεβῶς, μελετώντας Ὅσιε, τὰς θείας βίβλους σου.

Χύμα σοφίας καὶ γνώσεως, παρὰ Θεοῦ εἰληφῶς, ὡς πλατύνας τὸ στόμα σου, τῆς ψυχῆς Νικόδημε, θεωρίας καὶ πράξεσι, ταμείον ὄφθῆς πάσης φρονήσεως, καὶ πρυτανεῖον θεῶν ἐλλάμψεων, νέμων διόρθωσιν, καταλλήλως ἀπᾶσι τοῖς εὐλαβῶς, τὴ διδασκαλίᾳ σου, πᾶτερ ἐγκύπτουσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡμῖν ἐξέλαμψεν, ὡς ἀστήρ ἐωθινός, ἡ του Οσίου διδασκάλου μνήμη, Νικοδήμου του ουρανόφρονος, τὴν

Εκκλησίαν καταλαμπρύνουσα. Δεύτε ουν οι των λόγων αυτού ερασταί, εν πνεύματι και αληθεία εορτάσωμεν, προς αυτόν βοώντας· χαίροις ο δι' εναρέτου ζωής, του αγίου Πνεύματος κατοικητήριον, τον νουν εργασάμενος· χαίροις θησαυροφυλάκιον έμπνουν, εν ω πολυποικίλου σοφίας θησαυροί ακένωτοι· χαίροις ο της Νάξου θείος βλαστός, του αγιωνύμου Όρους κοσμήτωρ, και πάσης Εκκλησίας υφηγητής θεόσοφος. Πρέσβευε δεόμεθα πάτερ, υπέρ των ψυχών ημών.

Και νυν. Ο αυτός.

Τίς μη μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μη ανυμνήσει σου, τον αλόχευτον τόκον; ο γαρ ακρόνως εκ Πατρός εκλάμπας, Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου της αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, και φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς· ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευσέ, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος, το Φως ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας, και τα Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος το ανάγνωσμα. Κεφ. Α'

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα· οι δε εισιν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Και ολίγα παιδευθέντες μεγάλα

ευεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὖρεν αὐτοὺς ἀξίους εαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. Ε' 15

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστου. Δια τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς ευπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῆ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι υπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζήλον αὐτοῦ, καὶ ἀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ'αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ

ερημώσει πάσαν την γην ανομία, και η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ουν βασιλείς και σύνετε, μάθετε δικασταί περάτων γης, ενωτίσασθαι οι κρατούντες πλήθους και γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών. Ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, και η δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος το ανάγνωσμα. Κεφ. Δ'

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσει, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γαρ τίμιον ου το πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δε εστι φρόνησις ανθρώποις, και ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος ηγαπήθη, και ζων μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού η δόλος απατήση ψυχήν αυτού. Βασκανία γαρ φαυλότητος αμαυροί τα καλά, και ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νουν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς· αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού· δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ. Ιδιόμελα. Ήχος α'.

Ευφραίνου εν Κυρίω ο περίβλεπτος Άθως, ο εκλεκτός της Θεομήτορος, και εξακουστός κλήρος· ιδού γαρ ως ουρανομήκης στύλος φωτός εν σοι αναδέδεικται, ο θεοφόρος Νικόδημος, ο εν σοφία θεόληπτος και αρεταίς θεοειδής· πολιτεία γαρ αμέμπω, της άνωθεν επιπνοίας, τας ελλάμψεις εκληρώσατο· και πανταχού τας

ακτίνας των χαρίτων αυτού εκπέμπων, προς τα έργα του φωτός
ιθύνει, τους εν κατανύζει Θεώ βοώντας· Κύριε δόξα σοι.

Ήχος β'.

Ασκητικῶς πολιτευσάμενος, το χείρον τῷ κρείττονι υπέταξας,
καὶ τῷ Θεῷ ἠνώθης Νικόδημε, αεννάω προσευχή· καὶ ἐκ τῆς
μακαρίας ἐνώσεως τὰ θεία ἀμέσως μεμύησαι καὶ κατὰ Παῦλον τὸν
θεῖον, ῥήματα ἀρρητὰ ἤκουσας καὶ γράμματα ἐξέθηκας, ἀ πείρα
μεμάθηκας· ὅθεν ὡς φῶτα θεουργὰ τὰ σα λόγια, ἀπὸ ἀνατολῶν
ἡλίου μέχρι δυσμῶν ἐκλάμπουσι, πρὸς φωτισμὸν τῶν βοώντων·
Κύριε δόξα σοι.

Ήχος γ'.

Φιλοσοφία ἐκλάμπων, θεολογίας ὠφθῆς ὄργανον, καὶ τῆς ἐν
πνεύματι ζωῆς, μυστογράφος πανάριστος· ὡς γὰρ πράξας
διδάσκεις· καὶ τὸν ἐν πατράσι συντετμημένον λόγον, ὡς φησὶν
Ἡσαΐας, πολλαχῶς ἀνέπτυξας, ἐν δυνάμει λόγου πρακτικοῦ καὶ
θεοσδότου σοφίας κάλλει, πολύσοφε Νικόδημε· θεία γὰρ χάρις
τοῖς χεῖλεσί σου ἐξεχύθη, καὶ τῶν ἀρρήτων γραμματέα σε ἔδειξεν,
εἰς σωτηρίαν τῶν βοώντων· Κύριε δόξα σοι.

Ήχος δ'.

Ὡς κρίνα ἐαρινὰ τῆ ἀύρα τοῦ Πνεύματος, ὁσμὴν ζωῆς
διαπνέουσιν, ὡς ἐξ Ἐδέμ προερχομένην, αἰ σοὶ θεόπνευστοι
βίβλοι, παμμακάριστε Νικόδημε· εὐωδία γὰρ Χριστοῦ ἐγένου, τῆ
καθαρῆ πολιτεία σου, καὶ τῶν παθῶν τὸ δυσώδες διώκεις, τοῖς
ἀνθεσὶ τῶν λόγων σου· ὡς γὰρ φιάλαι ἀρωμάτων, γραφικῶς αἰ

σιαγόνες σου, αρωματίζουν ημίν πλουσίως των αρετών την γνώσιν, και των θείων δογμάτων την ακρίβειαν, προς σωτηρίαν των βοώντων· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Ο αυτός.

Τον εν Οσίοις σοφώτατον, και εν διδασκάλοις Όσιον, Νικόδημον τον μέγαν των ευσεβούντων τα πληρώματα, χρεωστικώς μακαρίσωμεν· καθαγνισθείς γαρ δι' ασκήσεως, του Παρακλήτου στόμα εγένετο· και εν Εκκλησία δαβιτικώς πολλή, την εν μυστηρίω θείαν σοφίαν ελάλησε· δι' ης των Ορθοδόξων τας ψυχάς επαίδευσε, τα άνω φρονείν και ζητείν, αιρετικών δε τας φάλαγγας κατεβρόντησεν· εις πάσαν γαρ την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτού, προς δόξαν Χριστού του Θεού, και Σωτήρος των ψυχών ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τους δούλους σου φύλαττε, ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, την ελπίδα των ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ Ήχος πλ. α'. Χαίροις ασκητικών.

Χαίροις των μοναστών καλλονή, της νήσου Νάξου το εξάίρετον βλάστημα, του Άθω η ευκοσμία, ο διαυγής οφθαλμός, γλώσσα ηδυτάτη και θεόφθογγος· η θείω εν Πνεύματι, φθεγγομένη και γράφουσα, διδασκαλίας, ουρανίου τα ρήματα και νοήματα, των αγίων δυσνόητα, άπασιν ερμηνεύουσα και νουν διανοίγουσα, θεωριών απορρήτων, εις πλάτος γνώσεως κρείττονος, Νικόδημε πάτερ, επιπνοίας θεοσδότου ταμείον έμψυχον.

Στιχ. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν και η μελέτη της καρδίας μου σύνεσιν.

Χαίροις ο της σοφίας κρατήρ, θεολογίας αληθούς το θησαύρισμα, το κλέος των Ορθοδόξων, ο θριαμβεύσας σοφώς, των αιρετιζόντων τα σοφίσματα· κιθάρα η εύσημος, των δογμάτων της πίστεως, ηθών αμέμπτων, φυτοκόμος θεόληπτος, και διδάσκαλος, ευσεβών επιδόσεων· ύψος ενθέου γνώσεως, και βάθος φρονήσεως, πνευματικών νοημάτων, το ανεξάντλητον πέλαγος, Νικόδημε πάτερ, ο αιτούμενος τοις πάσι την θείαν έλλαμψιν.

Στιχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Χαίροις της Εκκλησίας Χριστού, φωστήρ ο νέος ο λαμπρός και πολύφωτος, το στόμα των θεολόγων, ο ζηλωτής ο θερμός, των της ευσεβείας παραδόσεων· Γραφών η ανάπτυξις, απορρήτων σαφήνεια, ο θεραπεύων, εν τω λόγω της χάριτος, αρρωστήματα των ψυχών τα ολέθρια. Λύρα η παναρμόνιος, και νάβλα ηδύφωνος, ύμνων και θείων ασμάτων, Όσιε πάτερ Νικόδημε· Χριστόν εκδυσώπει, τοις τιμώνσί σε δοθήναι πταισμάτων άφεσιν.

Δόξα. Ήχος πλ. δ'.

Διδασκαλίας τον λόγον γεωργήσας καλώς, καρπούς ζωής αθανάτου, τη Εκκλησία καρποφορείς, θεηγόρε Νικόδημε· ως γαρ δένδρα αιθαλή, εν διεξόδοις των υδάτων της χάριτος, τα σα θεοτύπια τεύχη, δια παντός προσάγουσιν ημίν, γνώσιν την σωτήριον, ως γλυκασμόν ουράνιον· δι' ου των παθών της πικρίας ρυόμενοι, κομιζόμεθα παρά Χριστού, ειρήνην και μέγα έλεος.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, η τον Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού του Υψίστου, σων ικετών παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα καθαρισμόν των πταισμάτων· νυν τας ημών προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Νυν απολύεις. Τρισάγιον.

Απολυτίκιον. Ήχος γ'. Την ωραιότητα.

Σοφίας χάριτι πάτερ κοσμούμενος, σάλπιγξ θεόφθογγος ώφθης του Πνεύματος, και αρετών υφηγητής, Νικόδημε θεηγόρε· πάσι γαρ παρέθηκας σωτηρίας διδάγματα, βίου καθαρότητος διεκφαινών την έλλαμψιν, πλούτω των ενθέων σου λόγων, δι ων ως φως τω κόσμω έλαμψας.

Έτερον, Ήχος α'. Της ερήμου πολίτης

Τον του Άθω φωστήρα και της Νάξου το βλάστημα, και Εκκλησίας απάσης τον θεόπνουν διδάσκαλον, Νικόδημον τιμήσωμεν πιστοί, ως έμπλεων σοφίας θεϊκής· διδαχάς γαρ ουρανίους και δαψιλείς βλυστάνει τοις κραυγάζουσι· δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω χορηγούντι δια σου ημίν τα πρόσφορα.

Θεοτοκίον.

Του Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε το χαίρε, συν τη φωνή εσαρκούτο ο των όλων Δεσπότης, εν σοι τη αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαβίδ, εδείχθης πλατυτέρα των ουρανών, βαστάσασα τον

Κτίστην σου· Δόξα τω ενοικήσαντι εν σοι, δόξα τω προελθόντι εκ σου, δόξα τω ελευθερώσαντι ημάς δια του τόκου σου.

Και απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ήχος α'. Χορός αγγελικός.

Χοροί των μοναστών, την αγίαν σου μνήμην, συνήλθον ευλαβώς εορτάσαι προθύμως, Νικόδημε όσιε, ευσεβείας διδάσκαλε· ους ευλόγησον επισκοπή σου αΰλω, μετά πίστεως προσπιτυσσομένους, θεόφρον, την επίτιμον κάραν σου.

Δόξα. Όμοιον.

Σοφίας θεϊκής, ελλαμφθείς ταις ακτίσι, ρημάτων ιερών, θησαυρόν εξηρεύξω, Νικόδημε Όσιε, ευσεβείας διδάσκαλε, δι' ων πάντοτε, ημάς παιδεύεις παμμάκαρ, προς ανάβασιν, της εν Χριστώ κεκρυμμένης, ζωής και λαμπρότητος.

Και νυν.

Της δόξης σου αγνή, τα πολλά μεγαλεία, ύμνων δαβιτικώς, εν ωδαις ηδυφθόγγοις, Νικόδημος ο όσιος, ανεβόα το χαιρέ σοι, απειρόγαμε, ευλογημένη Μαρία, κόσμου γέφυρα, προς τον Θεόν και Σωτήρα, και Άθω αντίληψις.

Μετά την β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ήχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Λειμών ευωδέστατος των θεοπνεύστων Γραφών, εδείχθης Νικόδημε τη καθαρά σου ζωή, και μύστης θεόληπτος· τούτων γαρ

τη μελέτη εντρυφών καθ' εκάστην, γνώσεως ουρανίου την οσμὴν
εκομίσω, δι' ἧς πάτερ ευφραίνεις τους σε μακαρίζοντας.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οσίως εβίωσας και εναρέτως σοφέ, και πάντα εξέπληξας εν τη
σοφία τη ση, Νικόδημε Ὅσιε· εὐφρανας Ορθοδόξων, τους χορούς
τω σω λόγω, ἔλυσας κακοδόξων, τας μωράς σοφιστείας· διο σου την
ετήσιον μνήμην γεραίρομεν.

Και νυν. Θεοτοκίον

Ασπόρως συνέλαβες τον Ποιητήν του παντός, αφθόρως δε
τέτοκας εκ των αιμάτων των σων, Χριστόν τον Θεόν ημών· όθεν σε
σωτηρίας, απαρχήν κεκτημένοι, υμνούμέν σε Θεοτόκε, ως ημών
προστασίαν, και πίστει μεγαλύνομεν την δόξαν σου άκραντε.

Μετά τον Πολυέλεον,

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Την σοφίαν και Λόγον.

Την σοφίαν την θείαν πεπλουτηκώς, πάσης γνώσεως πλούτον
πνευματικόν, ηρεύξω μακάριε εκ θησαυρού της καρδίας σου, και
τροφοδότης ώφθης τω λόγω της χάριτος, των ευσεβών εκτρέφων
ψυχήν και διάνοιαν· όθεν και τα ήθη των ανθρώπων ρυθμίζων, τοις
πάσιν υπέδειξας σωτηρίας την έλλαμψιν, θεοφόρε Νικόδημε.
Πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, των παισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι,
τοις εορτάζουσι πόθω την αγίαν μνήμην σου.

Δόξα, και νυν. Θεοτοκίον.

Σωματώσασα Κόρη δίχα τροπής, εξ αγνών σου αιμάτων
υπερφυώς, Χριστόν τον Θεόν ημών, δια σπλάγχνα χρησιότητος,

ημάς προς αρχαίαν ζωήν επανήγαγες, νεκρώσασα τον όφιν τω τόκω σου άκραντε. Όθεν ευγνωμόνως ευχαρίστους ωδάς σοι, αεί εξυφαίνομεν την σην χάριν δεχόμενοι, Θεοτόκε βοώντές σοι. Πρέσβευε τω σω Υιώ και Θεώ, των ππαισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοις καταφεύγουσι πόθω τη σκέπη σου Δέσποινα.

Το α' Αντίφωνον του δ' ήχου

Προκείμενον. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Στιχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον,

Ευαγγέλιον Οσιακόν. Ο Ν'.

Δόξα. Ταις του σου Οσίου...

Και νυν. Ταις της Θεοτόκου...

Στιχ. Ελέησόν με ο Θεός... Ιδιόμελον. Ήχος πλ. β'.

Ο της Εκκλησίας νεοφανής εωσφόρος, και των μοναστών θεοειδής διδάσκαλος, Νικόδημος ο θεόληπτος, τον της αρετής κάλλιστον τελέσας δρόμον, προς ουρανίους σκηνάς ανίπταται· τους δε την σεπτήν αυτού μνήμην εορτάζοντας, ταις πατρικαίς ευλογίαις αμοίβεται, και πάσιν αιτείται το μέγα έλεος.

Είτα οι Κανόνες· της Θεοτόκου μετά των Ειρμών εις ς' και του Αγίου δύο εις η'.

Ο Κανών της Θεοτόκου, ου η ακροστιχίς: Χαίροις της χαράς ημών αιτία Κόρη. Γ. Μ. Μ. Γερασίμου.

Ωδή α'. Ήχος δ'. Ο Ειρμός. Ανοίξω το στόμα μου

Χαρίτων θησαύρισμα και ανεξάντλητον πέλαγος, υπάρχουσα Δέσποινα ρανίδα γνώσεως, καμοί όμβρησον, ίνα συν τω Αγγέλω, το χαίρε βοήσω σοι ασμάτων σάλπιγγι.

Αράς η καθαίρεσις χαίρε Θεόνυμφε Δέσποινα, του κόσμου η λύτρωσις χαίρε Πανάμωμε, η πηγάσασα, ζώήν την αιωνίαν, και άδην νεκρώσασα χαίρε τω τόκω σου.

Ισχύος ανάκτορον της Πατρικής χαίρε άκραντε, παστάς η αμόλυντος χαίρε του Κτίσαντος, ο υπέρλαμπρος, νυμφών χαίρε της δόξης, της θείας σαρκώσεως το εργαστήριον.

Ράβδος η ανθήσασα τον φυτουργόν πάσης κτίσεως, χαίρε απειρόγαμε, χαίρε η άμπελος, η βλαστήσασα τον βότρυν τον ωραίον, τον οίνον βλυστάνοντα της επιγνώσεως.

Κανών πρώτος του Αγίου, ου η ακροστιχίς: Τον Ιερόν Νικόδημον μέλω. Γερασίμου.

Ήχος και Ειρμός ο αυτός.

Τριάς ομοούσιε Πάτερ Υιέ Πνεύμα άγιον, σοφίαν παράσχου μοι ίνα υμνήσω φαιδρώς, τον εν λόγοις και δόγμασι και έργοις, δοξάσαντα Κύριε θείον Νικόδημον.

Ο νους ο ουράνιος η μυροθήκη του Πνεύματος, ο θείος Νικόδημος πάντας καλείται ημάς, την ετήσιον, αυτού τελέσαι μνήμην· συνδράμωμεν άπαντες τούτον γεραίροντες.

Νεκρώσας το φρόνημα το της σαρκός σου Νικόδημε, το χείρον υπέταξας πάτερ τω κρείττονι, δι' ασκήσεως, φιλοσοφίας θείας, και ὠφθης της χάριτος σκεύος πολύτιμον.

Θεοτοκίον.

Ισχύν και κραταίωμα και φωτισμόν την σην εύνοιαν, ο θείος Νικόδημος πλουτήσας Δέσποινα, ενθεώτατος και ὅλος θεοφόρος, εσχάτοις εν έτεσι ὠφθη εν Ἀθωνι.

Κανών δεύτερος, ου η ακροστιχίς: Την Νικοδήμου άγαμαι χάριν. Γερασίμου.

Ἦχος πλ. δ'. Αρματηλάτην Φαραώ.

Τη ση ελλάμπει φωτοδότα τον νουν μου φώτισον, και λόγον μοι δίδου, Λόγε εν τοις χείλεσι, ως αν ὕμνον επάξιον, Νικοδήμω τω θείω, και θαυμαστώ σου θεράποντι, μέλψω εν ευσήμω θεράποντι.

Η καθαρά σου πολιτεία Ὅσιε, φωτός σε σκήνωμα, έδειξεν εν Ἀθω, και στύλον ολόφωτον, και λύχνον φαινότατον, δαδουχούντα εν κόσμω, αθανασίας διδάγματα, πάτερ θεορρήμον Νικόδημε.

Νόμου του θείου αναπτύσσων Ὅσιε, λόγον τον ένθεον, θεολήπτω γλώσση, νοημάτων πέλαγος, και πλούτον θείας γνώσεως, εν ποικίλη σοφία, τη Εκκλησία επώμβρησας, πάτερ ὡσπερ μάννα ουράνιον.

Θεοτοκίον.

Ναμάτων θείων ψυχοτρόφων Δέσποινα, πηγή ακένωτε, βλύσον τη ψυχή μου, ὕδωρ το αλλόμενον, εις ζωήν την αιώνιον, ως αν

σβέσω Παρθένε, της αμαρτίας τους άνθρακας, και πλησθώ αϋλου
ελλάμψεως.

Ωδή γ Ο Ειρμός. Τους σους υμνολόγους Θεοτόκε

Όρος το κατάσκιον και θείον, εξ ου επεδήμησεν ημίν, ο
Βασιλεύς της κτίσεως, και τον Αδάμ ανεύρατο, εν απωλείας όρεσι,
καίρε αγνή Μητροπάρθενε.

Ίάσεων καίρε τοις ανθρώποις, ομβρίζουσα δρόμον δασιλώς,
καίρε πηγή ακένωτε, εξ ης ημίν ανέβλυσε, το ύδωρ το αλλόμενον,
εις σωτηρίαν αιώνιον.

Στάμνος η χρυσή καίρε Παρθένε, η κόσμω τον άρτον της ζωής,
ως μάννα επουράνιον, ασπόρως γεωργήσασα, καίρε λυχνία
πάμφωτε, του πατρικού απαυγάσματος.

Την πλάκα της νέας διαθήκης, εν η ο Δεσπότης του παντός,
εγράφη σωματούμενος, υμνήσωμεν κραυγάζοντες· καίρε του
νόμου πλήρωμα, και Προφητών περιήχημα.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Επλήσθης φωτός επουρανίου, καθάρας Νικόδημε τον νουν, και
ως φωστήρ πολύφωτος, εν τοις εσχάτοις έτεσι, τη Εκκλησία
έλαμψας, εις ευσεβών περιποίησιν.

Ρημάτων των θείων σου η χάρις, εις πάσαν εξέλαμψεν την γην,
ως αστραπή ουράνιος, ήθη ψυχών καθαίρουσα, και προς το φως
ιθύνουσα, των ενταλμάτων του Κτίσαντος.

Ο λύκνος της θείας επιπνοίας, η σάλπιγξ η εύσημος Θεού, η γλώσσα η θεόφθογγος, υμνείσθω θείοις άσμασιν, αξιοκρέως σήμερον, ο θεηγόρος Νικόδημος.

Θεοτοκίον.

Ναός φωτοφόρος και καθέδρα, πυρίμορφος ώφθης του Θεού, ευλογημένη Δέσποινα, τούτον σαρκί κυήσασα· διο καμέ καταύγασον, τη αγλαΐα της δόξης σου.

Δεύτερος. Ο στερεώσας κατ' αρχάς.

Ιλύος πάσης εμπαθούς, ψυχήν και σώμα καθάρας, τη συντόνω εγκρατεία θεόφρον, απαθείας γεωργείς, Νικόδημε τας χάριτας, και προς την κτήσιν τούτων, πάντας προτρέπεις τω λόγω σου.

Κεκοσμημένος αρεταίς, μυσταγωγός θεοφόρος, της ζωής της εν Χριστώ κεκρυμμένης, αναδέδειξαι ημίν, Νικόδημε μακάριε, προς θείας αναβάσεις, μυσταγωγών τας ψυχάς ημών.

Ο νους σου πάτερ ελλαμφθείς, του Παρακλήτου τη αίγλη, η δε χειρ σου υπ' αυτού κινουμένη, διετύπωσεν ημίν, ουράνια διδάγματα, εν τεύχεσιν αγίοις, και πλείσταις βίβλοις Νικόδημε.

Δεδοξασμένη Μαριάμ, παντοβασίλισσα Κόρη, η Θεόν ανερμηνεύτως τεκούσα, την φθαρείσάν μου ψυχήν, τοις πάθεσιν ιάτρευσον, και δίδου μοι ορώσαι, επιστροφήν την σωτήριον.

Κάθισμα. Ήχος πλ. α'. Τον συνάναρχον Λόγον.

Το θεόπνευστον στόμα του θείου Πνεύματος, η παναρμόνιος λύρα των ουρανίων ωδών, των εν Άθω μοναστών το εγκαλλώπισμα,

ο θεοφόρος γραμματεὺς, τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, Νικόδημος ο θεόφρων, χαρμονικῶς ἐπαινείσθω, ὡς Χριστοῦ θεράπων γνήσιος.

Δόξα, καὶ νυν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε κόσμου βοήθεια, ἐν καιρῷ τῆς ἀνάγκης βοήθει πάντοτε, τοὺς προστρέχουσι θερμῶς τῆ προστασία σου, καὶ τὴν παρούσαν σου ἀγνή, κληρουχίαν τὴν σεπτὴν, διάσωζε πάσης βλάβης, ὅτι τῆ σὴ ἀντιλήψει, δια παντός προστρέχει Δέσποινα.

Ὡδὴ δ'· ο Εἰρμός. Ο καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἡ λαμπὰς ἡ φωτοφόρος, ἡ το ἀπρόσιτον, τοὺς ἐσκοτισμένους ἐν μορφῇ βροτεία ἀστράψασα, καίρει Παρθένε ο ὀρθρος ο ἀνέσπερος, ἡ λάμπασα, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον.

Σωτηρίας ὠφθῆς πύλη, τοὺς το καίρει κραυγάζουσι, καίρει μυροθήκη ἡ Χριστὸν τὸν Λόγον κυήσασα, ἀφθαρσίας δωρούμενον τὴν εὐπνοίαν τοὺς τὸν θάνατον, παρακοῇ γεωργήσασι.

Χαρισμάτων ουρανίων, καίρει πλοῦτος ζωήρρυτος, καίρει πρυτανεῖον τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος, τῆς θεϊκῆς εὐδοκίας καίρει θάλαμε, ἀπειρόγαμε, δι' ἧς φθορὰ ἐξηφάνισται.

Ἀνατείλαν ἐκ γαστρὸς σου, Πατὴρ το ἀπαύγασμα, τῆς ἀθανασίας, θεῖαν σε νεφέλην ἀνέδειξεν, ἐπισκιάζουσαν Κόρη τοὺς βοώντάς σοι· καίρει σκῆνωμα, τοῦ Βασιλέως τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ἁγίου. Ο αὐτός.

Νόμου θεοῦ τῆ μελέτη, καὶ λογίων τοῦ Πνεύματος, νουνεχῶς σχολάσας, νυκτός καὶ ἡμέρας Νικόδημε, ξύλον ὠράθης παρ'

ύδατα κατάκαρπον, θείας χάριτος, καρποφορούν γνώσιν κρείπτονα.

Ίλαρός πάτερ τοις τρόποις, και τη όψει μειλίχιος, και ηδύς τω λόγω και τη παραινέσει θεόσοφος, τοις ερχομένοις προς σε εφάινου Άγιε, νέμων άπασι, σωτηριώδη διδάγματα.

Καταπλήττει τας εννοίας, των πιστών πάτερ Όσιε, το ύψος βάθος, και μήκος και πλάτος Νικόδημε, του θησαυρού της σοφίας σου της χάριτος· ότι πέλαγος, παντοδαπούς ώφθης γνώσεως.

Θεοτοκίον

Ουρανός εν γη εφάνης, ουρανών υψηλότερος, Κόρη Παναγία, εν χερσί κρατούσα ως νήπιον, τον Ποιητήν ουρανού και γης δι' έλεος, προς ουράνιον, ημάς υψούντα πολίτευμα.

Δεύτερος. Συ μου ιοχύς.

Η μελουργός, και λιγυρά και θεόφθογγος, της σης γλώσσης, κιθάρα Νικόδημε εμπνεομένη υπό Θεού, ύμνησεν Οσίων τα ευκλεή κατορθώματα, εν φθόγγοις ηδυτάτοις, και ωδαις αρμονίοις, ευσεβών τας καρδίας ευφραίνουσα.

Μάννα ζωής, μέλι εκ πέτρας θεόβρυτον, δρόσος θεία, εξ αγίου Πνεύματος, κατερχομένη επί της γης, πέλει ο σος λόγος ουρανομύστα Νικόδημε, εκτρέφων και ευφραίνων, και δροσίζων καρδίας, των πιστών εγκυπτόντων ταις βίβλοις σου.

Ο γλυκασμός, της θείας χάριτος Όσιε, τη αμέμπω, εκκυθείς καρδία σου δια χειλέων σου των σεπτών, τείχεσιν αγίοις

εθησαυρίσθη Νικόδημε, και άπαντας γλυκαίνει, και ηδύνει και τέρπει, τους πιστώσ μελετώντας τας βίβλους σου.

Θεοτοκίον.

Υπέρ ημών, δια παντός καθικέτευε, Θεοτόκε, μόνη αειπάρθενε τον προελθόντα εκ των αγνών, αιμάτων σου Κόρη, κατοικτειρήσαι ους έπλασε, και δούναι ημίν πάσι, των παισμάτων την λύσιν, και φωτός αιωνίου την μέθεξιν.

Ωδή ε'. Ο Ειρμός. Εξέστη τα σύμπαντα

Ρυσθέντες τω τόκω σου της πάλαι αποφάσεως, χαιρε καρμοσύνωσ σοι βοώμεν, χαιρε Παρθένε η καταλλάξασα, τω Παμβασιλεί ημών Θεώ, τους καθυποκύψαντας, δι' απάτης τω δράκοντι.

Ανθήσασα Πάναγνε λειμών ως θεοφύτευτος, άνθος το ωραίον και ευώδες, τον ωραϊσαντα την γην άνθειςιν, έπλησας οσμής της θεϊκής, τους αναβοώντάσ σοι, χαιρε θείον οσφράδιον.

Σιών πολυώνυμος χαιρε Παρθένε Δέσποινα, πόλις του μεγάλου Βασιλέωσ, περί ησ ξένα σαφώς λελάληνται, χαιρε η ανοίξασα ημίν, πύλην την ουράνιον, και τρυφήν την ακήρατον.

Η βάτος η άφλεκτος χαιρε Παρθένε άκραντε, χαιρε η νεκρώσασα τον Άδην, ως τετοκυία τον αρχηγόν της ζωής, τον δια θανάτου και παθών, πάσι την απάθειαν, και ζωήν αναβλύσαντα.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Διδάγματα ένθεα ανέβλυσας Νικόδημε, οία ποταμός Θεού του ζώντος, και ως χειμάρρους τρυφής ευφραίνεις αεί, ρεύμασι των λόγων σου σοφέ, Εκκλησίαν άπασαν, του Χριστού την Ορθόδοξον.

Ησύκως εβίωσας στοιχειωθείς Νικόδημε, νήψει του νοός και εγκρατεία, και τη μελέτη των θεοπνεύστων Γραφών, και ανεπερώθης νοερώς, προς τας υπέρ έννοϊαν, επιλάμψεις του Πνεύματος.

Μαρτύρων ανύμνησας τους άθλους και τα σκάμματα, και τας των Οσίων αριστείας ων και τοις ίχνεσιν ηκολούθησας, βίω επί γης αγγελικώ, και συν τούτοις Όσιε, επαξίως δεδόξασαι.

Θεοτοκίον.

Ολόφωτον σκήνωμα Θεού του Παντοκράτορος, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, την σκοτισθείσαν ψυχήν μου λάμπρυνον, και ταύτην δοχείον καθαρόν, του εκ σου εκλάμψαντος, Θεομήτορ ανάδειξον.

Δεύτερος. Ίνα τι με απώσω;

Αρετών επιδόσεις, και πνευματικών αγώνων γυμνάσματα, και μελέτας θείας, προσφυώς διαγράφεις Νικόδημε, εν αγίω βίβλω η καταλλήλως εκ των έργων, την φερώνυμον κλήσιν επέθηκας.

Γεωργία του λόγου, των παθών εκτέμνεις τας ρίζας Νικόδημε, και τον σπόρον πάτερ, εντολών του Θεού τον σωτήριον, εν ψυχών αρούραις, καλλιεργείς μετά σοφίας, ως θεράπων Θεού ενθεώτατος.

Αοράτου πολέμου, προς τας εξουσίας του σκότους Νικόδημε, πάσιν αναπτύσσεις, ως εν τούτω νικήσας την μέθοδον, και ημάς

αλείφεις, κατά παθών τε και δαιμόνων, πρακτικαίς υποθήκαις θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, η τον Θεόν Λόγον αφράστως κυήσασα, ταύτην σου την ποιμνην, το περίβλεπτον Όρος του Άθωνος, φύλαττε και σκέπε, πάσης ανάγκης τε και βλάβης ως υπέσχου τη ση αγαθότητι.

Ωδή ς'. Ο Ειρμός. Την θείαν ταύτην

Μύρον ουράνιον τέξασα, πληρώσαν ευωδίας την σύμπασαν χαιρε ακήρατε, η μυροθήκη της χάριτος, χαιρε της αφθαρσίας θείον αλάβαστρον.

Ώφθης παλάτιον έμψυχον, αγνή και κιβωτός αγιάσματος Παντοκράτορος· όθεν το χαιρέ σοι άδομεν, χαιρε της θείας δόξης ναέ υπέρτιμε.

Ναμάτων χαιρε του πνεύματος πλήρης ποταμός και κατάρρυτος εξ ου αρδεύεται, τοις θεοβρύτοις ορμήμασιν, η οικουμένη πάσα χαιρέ σοι κράζουσα.

Αγγέλων χαιρε ευπρέπεια, θείων Προφητών περιήχημα, Οσίων στήριγμα, χαιρε Μαρτύρων στεφάνωμα, και των απηλπισμένων το καταφύγιον.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Νεοφανής ώφθης ήλιος, Χριστού τη Εκκλησία Νικόδημε φωτίζων πάντοτε, των Ορθοδόξων το πλήρωμα, ακτίσι των σων λόγων και παραινέσεων.

Μέγας εδείχθης διδάσκαλος ως πράξας και διδάξας Νικόδημε το θείον θέλημα· διο μεγάλων ηξίωσαι, τιμών παρά Κυρίου του σε δοξάσαντος.

Εν αρεταίς ενθεώτατος, και λόγω και σοφία θεόσοφος εν Άθω πέφηνας, των μοναστών την διάνοιαν, μυσταγωγών θεόφρον τα τελεώτατα.

Θεοτοκίον.

Λυχνία χαίρε επτάφωτε, φωτός θεαρχικού αειπάρθενε, η καταυγάζουσα, ταις μυστικαίς επιλάμψεσι, τους ευλαβώς το χαίρε αναβοώντάς σοι.

Δεύτερος. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αμέμπτως σου την ζωήν, διατελέσας Νικόδημε, εν ησυχία νοός, και θείαις καθάρσεσι Γραφών ενδιαίτημα, και διδασκαλίας, της πατρώας στόμα πέφηνας.

Ισχυΐ της προς Θεόν, αγάπης πάτερ ρωννύμενος, το ασθενές της σαρκός, την ζωήν ηνάλωσας Νικόδημε Όσιε, υπέρ του πλησίον, ζωής γράφων τα διδάγματα.

Χυθέντων των λογικών, ρευμάτων εκ των χειλέων σου, Νικόδημε κρουνηδόν, αεί καταρδεύονται ημών αι διάνοιαι, προς καρποφορίαν, εναρέτων πάτερ πράξεων.

Θεοτοκίον.

Αγγέλων η καρμονή, και των ανθρώπων βοήθεια, ευλογημένη αγνή, μόνη αειπάρθενε βοήθει εκάστοτε, ημίν εν ανάγκαις, και παντοίαις περιστάσεσι.

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ'. Τη υπερμάχῳ.

Ὡς εναρέτου πολιτείας μύστην ἄριστον, και ευσεβείας θεοφόρητον διδάσκαλον, η ορθόδοξος γεραίρει σε Εκκλησία. Ουρανόθεν γαρ το χάρισμα δεξάμενος, καταυγάξεις τοις ενθέοις σου συγγράμμασι, τους βοώντάς σοι· χαίροις πάτερ Νικόδημε.

Ο Οίκος

Ἄγγελος εν τοις τρόποις, και πολύς εν τη γνώσει, Νικόδημε εν Ἄθῳ εδείχθης· αγγελικὴν γαρ ἔχων ζῶήν, αγγελοπρεπεί φωνή διεσάφησας, τα εν πατράσι κείμενα, δι' ὧν φωτίζεις τους βοώντας·

Χαίρε, της Νάξου η ευκοσμία·

χαίρε, του Ἄθῳ η δαδουχία.

Χαίρε, των πατρῶων δογμάτων ἀνάπτυξις·

χαίρε, των αγίων ρημάτων ἀνάλυσις.

Χαίρε, ὕψος φρονήσεως και σοφίας ποταμός·

χαίρε, βάθος θείας γνώσεως και αγάπης θησαυρός.

Χαίρε, ὅτι εδείχθης γραμματεὺς θεοφόρος·

χαίρε, ὅτι τυγχάνεις ερμηνεὺς θεηγόρος.

Χαίρε, λαμπάς ηθῶν της σεμνότητος·

χαίρε, πυρσός της ἀνω λαμπρότητος.

Χαίρε, δι' ου οι πιστοὶ βεβαιούνται·

χαίρε, δι' ου οι εκθροὶ επποούνται.

Χαίροις πάτερ Νικόδημε.

Συναξάριον.

Τη ΙΔ' του αυτού μηνός, μνήμη του Οσίου Νικοδήμου του Αγιορείτου Νίκην ω Νικόδημε τω πιστώ δήμω, δίδωσιν ο λόγος σου Πνεύματι θείω. Νικόδημος δεκάτη γε τετάρτη ιρός ένθεν ήρθη. Ταις αυτού πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'. Ο Ειρμός. Ουκ ελάτρευσαν

Ναμάτων σε, κρουνόν αφθονοπάροχον επιγινώσκοντες, σοι εκβοώμεν πιστώς· χαιρε κρήνη πάγχρυσε η αναβλύζουσα, το αθάνατον, ύδωρ τε και αλλόμενον, εις ζωήν την αιωνίαν.

Την πολύτιμον, λαβίδα την βαστάζουσαν ζωής τον άνθρακα, εν ταις ακράντοις χερσίν, υμνήσωμεν λέγοντες· χαιρε Μητρόθεε, το θεότευκτον χρυσούν θυμιατήριον, της του Λόγου ευωδίας.

Ιστός άρρητος, χαιρε εν ω εξύφανε Λόγος ο άναρχος, άνευ βροτείας χειρός, αυτού της σαρκώσεως το περιβόλαιον, χαιρε Δέσποινα, η τον Αδάμ ενδύσασα, την στολήν της αφθαρσίας.

Αγεώργητος, ωράθης Κόρη άρουρα καρποφορήσασα, των αγαθών την πηγήν, Χριστόν τον την λύτρωσιν πάσι βραβεύοντα, τοις βοώσί σοι· χαιρε η γη ένθεος, Ιωήλ ην προσημαίνει.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Προς ανάβασιν, βαθμών ανάγεις Όσιε βίου λαμπρότητος, κλίμακι λόγων των σων, πανσόφως ην έπηξας πάτερ Νικόδημε, τους εκ πίστεως, προστρέχοντας τη βίβλω σου, ην καλείς κλίμακα νέαν.

Ὡς πανεύσομος, λειμών του θείου Πνεύματος πάτερ Νικόδημε, κήπον χαρίτων ζωής, δικέλλη της γλώσσης σου της θεωρρήμονος, την θεόπνευστον, βίβλον σου ημίν έδειξας, ην καλεις κήπον χαρίτων.

Γλώσσαν ένθεον, πεπλουτηκώς Νικόδημε και νουν θεόληπτον, υφηγητής ιερός, του λόγου της πίστεως εσχάτοις έτεσιν, ώφθης Όσιε, και διεγείρεις άπαντας, προς την κτήσιν των κρειπτόνων.

Θεοτοκίον

Ένθους ήνεσεν, ο Ιερός Νικόδημος τα μεγαλειά σου, τα θαυμαστά αληθώς, Παρθένε πανύμνητε ον κατηγλάϊσας, της ευνοίας σου, ταις μυστικαίς εκφάνσεσιν, ως θεράποντά σου θείον.

Δεύτερος, Θεού συγκατάβασιν.

Ρημάτων των θείων σου, το κράτος πάτερ και την λαμπρότητα, και την άνωθεν χάριν, και την πλουσίαν όντως ανάβλυσιν, ουδόλως ίσχυον φέρειν Νικόδημε, δοκησισόφων χοροί: όθεν ητιώντο εν σοι.

Ιλύος εκάθηρας, πάσης προσύλου πάτερ Νικόδημε, και ψυχήν και το σώμα, και τας αισθήσεις και την διάνοιαν: όθεν ιθύνεις ημάς προς την κάθαρσιν, και φυλακήν του νοός, διδασκαλία σοφή.

Νοός καθαρότητι, και διανοίας πάτερ οξύτητι, των αγίων Πατέρων, τους θεοφθόγγους λόγους ειράνωσας, και θησαυρόν ψυχοτρόφον κατέλιπες, τη Εκκλησία Χριστού, τας θείας βίβλους σου.

Θεοτοκίον.

Γαλήνην ουράνιον και ευκατάνυκτον ήθος δίδου μοι, Θεοτόκε Παρθένε, και φως ψυχής μου τοις διαβήμασιν, ως αν τας τρίβους καλώς τας φερούσας με, επί την άνω ζωήν, βαδίσω Κόρη αγνή.

Ωδή η'. Ο Ειρμός. Παίδας ευαγείς εν τη καμίνω

Κλίμαξ νοητή Παρθένε χαίρε, δι' ης ο παντέλειος κατήλθέ μοι, και Αδάμ τον έκπτωτον, προς την πρώτην εύκλειαν, θεοπρεπώς ανύψωσεν αναβοώντά σοι· σκηνή φωτοφανής χαίρε κόρη, του παραγαγόντος τα πάντα εκ μη όντων.

Όρμος ακλυδώνιστος εγένου, του κόσμου τον κυβερνήτην αποτέξασα· όθεν εκ κυμάτων με, απωλείας ίθυνον, λιμένα προς σωτήριον ίνα κραυγάζω σοι· η σκέπη και αντίληψις χαίρε, των υμνολογούντων Παρθένε την σην δόξαν.

Ρήσεσιν επόμενοι ενθέοις, λυχνίαν και τράπεζαν ουράνιον, άρμα πολυώνυμον, κλίνην φωτεινόμορφον, πιστώς σε ονομάζομεν και εκβοώμεν σοι· χαίρε ημών η αιτία, χαίρε την οδύνην η παύσασα της Εύας.

Η μόνη προ τόκου και εν τόκω, Παρθένος και μετά τόκον διαμείνας, ως σαρκί γεννήσασα, τον απερινόητον, ψυχών τα αρρωστήματα και των σωμάτων ημών, ίατρευσον τη θεία σου δόξη, ίνα σοι το χαίρε βοώμεν ευχαρίστως.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Ρύψιν εκ παθών της αμαρτίας, και ίασιν ταις πασχούσαις ψυχαίς Άγιε, αθυμίας λύτρωσιν, και βίου σεμνότητος, ακτίνας

νέμει πάντοτε ο θείος λόγος σου, λαμπόμενος φωτί ουρανίω, τοις προσερχομένοις αυτώ μετ' ευλαβείας.

Άκακος ευθύς και πράος ώφθης, εν πάση δικαιοσύνη σεμνυνόμενος, όσιε Νικόδημε, και της οσιότητας, εκφαίνων τας λαμπρότητας εν τω προσώπω σου, μελίχιος εφάινου τοις πάσιν, ως πεπληρωμένος ελλάμψεως της θείας.

Στόματι πανσόφω σου τρανώσας, δογμάτων των Ορθοδόξων την ακρίβειαν, όσιε Νικόδημε, τους από της Δύσεως, ελθόντας σοι κατέπληξας και τούτους έδειξας, αφώνους αληθώς ως ιχθύας, τω χειμάρρω πάτερ θείων σου ρημάτων.

Θεοτοκίον.

Ίασαι ψυχήν μου την νοσούσαν τω πάθει της αμαρτίας και πυρέσσουσαν, λογισμοίς αλάστορσι, και βεβήλοις πάναγνε, και μετανοίας αύγασον φως τη καρδιά μου· προς σε γαρ καταφεύγω ο τάλας· μη ουν υπερίδης την δέησίν μου Κόρη.

Δεύτερος. Επταπλασίως κάμινον.

Επιφανώς διέπρεψας, εν τω Άθω Νικόδημε, λόγω και σοφία και ζωής λαμπρότητι, και τύπος γεγένησαι και οδηγός σωτήριος, πάσι μονασταίς προς αρετών επιδόσεις, βοών αδιαλείπτως· ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τους αιώνας.

Ρήμα Θεού ζωσάμενος, ως ρομφαίαν ουράνιον, και ενδεδυμένος πάτερ ώσπερ θώρακα, την χάριν του Πνεύματος, τας παρατάξεις έτρεψας των αιρετικών και νοουμένων πνευμάτων,

βοών εν ευφροσύνη· Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τους αιώνας.

Αγιασμού θησαύρισμα, καθοράται η κάρα σου, θείαν ευωδίαν πάτερ αποπνέουσα· φιάλαι γαρ ώφθησαν, των αρωμάτων Όσιε, σου αι σιαγόνες ως φησίν η Σοφία, οσμήν αθανασίας, και πόμα ευφροσύνης, το εκ της απαθείας, ημίν αεί κιρνώσαι.

Θεοτοκίον

Σωματικώς κυήσασα, τον ασώματον Κύριον, τον εν τοις πατρώοις κόλποις ενυπάρχοντα, Υιόν τον συνάναρχον, Πατρί τε και τω Πνεύματι άνευθεν φθοράς ανακαινίζοντα κόσμον, φθαρείσαν την ψυχήν μου, σωματική κακία, εγκαινίσον παρθένε, γνησία μετανοία.

Ωδή θ'. Ο Ειρμός. Άπας γηγενής

Γέφυρα συ ει, πανάμωμε Δέσποινα θεοπαρόδευτος· δια σου ο Λόγος γαρ, τους απωσμένους επισκεψάμενος, εκ του θανάτου είλκυσε ζωήν προς άληκτον, τους βοώντας· χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε.

Γη η καθαρά, εξ ης εμορφώσατο Χριστός τον άνθρωπον, χαίροις απειρόγαμε, χαιρε η πέτρα η αποστάζουσα, το μέλι το φυσιζων, τοις διαβαίνουσιν, εν ερήμω, τη του βίου Δέσποινα, και τη ση σωζομένοις χρησιότητι.

Μάννα της ζωής, ημίν η ομβρίασα χαιρε θεόνυμφε, χαιρε η ζωώσασα, τους νεκρωθέντας γεύσει του ξύλου ποτέ, χαιρε Εδέμ

την είσοδον αναπετάσασα, τοις βοώσι, χαίρε παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε.

Μήτηρ αφευδής, Πανύμνητε γέγονας του Παντοκράτορος, και Παρθένος άφθορος, διεφυλάχθης μετά την κύησιν· τις ουν τα μεγαλείά σου ανευφημήσει σαφώς; αλλά δέξαι, καμού το εφύμνιον, ο θερμής εκ καρδίας σοι ύφανα.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Μύστης ακριβής, του Πνεύματος γέγονας νοός λαμπρότητι, όσιε Νικόδημε, και των πατέρων των πάλαι Άγιε, ταις ιεραίς μελέταις σου λαμπρόν απάνθισμα, εκ των λόγων, τούτων παραθέμενος, τοις πιστοίς πανευώδη νοήματα.

Όλην την ζωήν, την σην ως θυμίαμα από νεότητος, και θυσίαν άμωμον, τω ζωοδότη Λόγω προσήγαγες, ακολουθήσας Όσιε αυτού τοις ίχνεσι· δια τούτο, σοφίας στεφάνω σε, ο Χριστός ιερώς εστεφάνωσε.

Ύμνοις ιεροίς, Νικόδημε πάνσοφε πανηγυρίζομεν, την αγίαν μνήμην σου, αγιαζόμενοι τη ση χάριτι· αλλ' ως δώρον ευπρόσδεκτον δέχου την αίνεσιν, ημών πάτερ, των θερμώς φιλούντων σε, ως πατέρα ημών και διδάσκαλον.

Θεοτοκίον.

Ύψιστον Θεόν, αφράστως κυήσασα δι' αγαθότητα, μόνη παντευλόγητε, τον εκ του Άδου ημάς υπώσαντα, πεσόντα με εις βόθυνον παθών ανύψωσον, προς υπώσεις, βίου καθαρότητος, Θεοτόκε ημών η βοήθεια.

Δεύτερος. Εξέστη επί τούτω.

Ιδὲν κατηξιῶθης ἀπολυθεὶς, τῆς σαρκὸς σου Νικόδημε ὅσιε, τὰς ὑπὲρ νοῦν, ἀγαθαρχίας τῆς Τριφασὺς, μαρμαρυγὰς καὶ χάριτας, ὧν καὶ κληρονόμος καὶ κοινῶνός, ἐγένου θεηγόρε, ὡς πεπολιτευμένος, βίον ἐν πάσιν ἐνθεώτατον.

Μυρίζουσιν οἱ λόγοι σου οἱ σεπτοὶ, ὡσπερ ἄνθη τοῦ ἔαρος εὖοσμα, ὁσμὴν ζωῆς, καὶ τὴν εὐωδίαν τὴν ἐκ Θεοῦ· παντοδαπούς γὰρ πέφηνας, σὺ διδασκαλίας πατέρ λειμῶν, Νικόδημε θεόφρον, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ὁρθοδόξων ἐγκαλλῶπισμα.

Ουράνιον ἀπόλαυσιν εὐληφῶς, ἐκ Θεοῦ θεοφόρε Νικόδημε, καὶ τῆς ζωῆς, τῆς ἀκαταλύτου κατατρυφῶν, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας, φύλαττε καὶ σκέπε τὰς σὰς εὐχαῖς, καμὲ δε τὸν προθύμως, ὑμνήσαντά σε πατέρ, τῷ φωτισμῷ σου καταλάμπρυνον.

Θεοτοκίον.

Υπέρφωτε λυχνία χρυσοφαῆς, τοῦ πατρῶου ἀγνὴ ἀπαυγάσματος, θρόνε Θεοῦ, ὃν περικυκλοῦσι δέξει πολλῶ, δυνάμεις αἱ οὐράνιαι, μόνῃ ἀειπάρθενε Μαρίας, καταύγασον τὸν νόον μου, φωτὶ τῶν προσταγμάτων, τοῦ ἐκ νηδύος σου ἐκλάμπαντος.

Εξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φιλοσοφίας ἐρωτὶ, τῆς θεϊκῆς τρεφόμενος, σοφίας τῆς ἀνωτάτω, ἐδρέψω πατέρ τὸν πλοῦτον, Νικόδημε θεόσοφε, θεολογίας ὄργανον, καὶ τῶν Ὁσίων σύσκηνε· μεθ' ὧν ἀπαύστως δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Θεόν τον υπερούσιον, Παρθένε σωματώσασα, ανέτρεψας τω σωτόκω, την καταδίκην της Εύας, και ευλογίας έβλυσας, πηγήν τοις σε δοξάζουσι, και ευσεβώς κηρύττουσι, σε πάναγνον Θεοτόκον, και αιειάρθενον Κόρην.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ Ήχος α'. Των ουρανίων ταγμάτων

Του ιερού Νικοδήμου και διδασκάλου ημών, την φωτοφόρον μνήμην, εορτάσωμεν πόθω· οσίως γαρ βιώσας εν αρεταίς, τω Χριστώ ευηρέστησε, και διδαγμάτων αγίων υφηγητής, ανεδείχθη θείω Πνεύματι.

Άπας ο Άθως σκιρτάτω αγαλλόμενος, του θείου Νικόδημου και σοφού εν Οσίοις, πλουσίαις δαδουχίαις και δωρεαίς, μυστικαίς λαμπρυνόμενος· ως γαρ λαμπρός εωσφόρος φωταγωγεί, οικουμένης τα πληρώματα.

Εν τοις λειμώσι των θείων Γραφών ιπτάμενος, ευθεία διανοία ώσπερ μέλισσα πάτερ, συνήθροισας εκείθεν τον γλυκασμόν, και το μέλι της χάριτος, και θεοφθόγοις νοήμασιν ιεροίς, κατευφραίνεις τας ψυχάς ημών.

Την παναγίαν σου κάραν και πανσεβάσμιον, πιστώσ περικυκλούντες προσπτυσσόμεθα πόθω, Νικόδημε παμμάκαρ και εξ αυτής, θείαν χάριν καρπούμεθα, και της ζωής της αγήρω την δωρεάν, οσφραινόμεθα εν Πνεύματι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, χορεύσωμεν εὐόρτια, καὶ σκιρτήσωμεν εὐφραϊνόμενοι, τῆ φωτοφόρῳ μνήμῃ τοῦ διδασκάλου ἡμῶν. Ἱερεῖς καὶ μονάζοντες συντρεχέτωσαν, τὸν θεοφόρον κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις, ὡς τῷ κόσμῳ βλύσαντα, διδαγμάτων ἱερῶν πηγᾶς, ὡς ἐξ Ἐδέμ πελαγιζούσας ἅπασιν. Ὁρθοδόξων τὰ συστήματα, τὸν τῆς Ὁρθοδοξίας νεόφωτον φωστήρα, συνελθόντες ἀνυμνήσωμεν· τῆς σοφίας τὸν θησαυρὸν, τῶν ἀρετῶν τὸ ταμεῖον, τὸ τοῦ Παρακλήτου στόμα, τὴν στήλην τῶν σεμνῶν ἡθῶν, τὴν θεόφθογγον τῶν θεολόγων γλῶσσαν, τὸν θεαυγὴ τῆς ἐγκρατείας λύκνον, τὴν τῶν ὀρθῶν δογμάτων λύραν, τῶν πάντων τῶν εὐσεβῶν ὁδηγὸν ἔνθεον, ἄσμασι θεηγόροις, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν· Νικόδημε θεόσοφε, συνέτισον ἡμᾶς τῆ σὴ διδασκαλία, καὶ πρέσβευε αἰεὶ τῇ Τριάδι, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Καὶ νυν. Ὁ αὐτός.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων· προκύψασα γὰρ ἀνωθεν, ἡ Παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταστέφει, τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν Βασιλίδα κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις· Βασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρατούμενους πρὶν, ἀπολύσαι φιλανθρώπως εὐδοκήσαντα. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ Ποιμένος υπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγὴ, τὴν φωτοφόρον νεφέλην, τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν, τὴν ἔμψυχόν τε κιβωτόν, τὸν περίμορφον τοῦ Δεσπότη θρόνον, τὴν

μαναδόχον χρυσέαν στάμνον, την κεκλεισμένην του Λόγου πύλην, απάντων Χριστιανών το καταφύγιον, άσμασι θεηγόροις, εγκωμιάζοντες ούτως είπωμεν· Παλάτιον του Λόγου, αξίωσον τους ταπεινούς ημάς, της ουρανών βασιλείας· ουδέν γαρ αδύνατον τη μεσιτεία σου.

Δοξολογία μεγάλη και απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τα τυπικά και οι Μακαρισμοί, και εκ των Κανόνων του Αγίου η γ' και ς' ωδή. Απόστολον της 12ης Δεκεμβρίου. Ευαγγέλιον Οσιακόν.

Κοινωνικόν. Εισ μνημόσυνον αιώνιον έσται δίκαιος.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Εκκλησίας νέος φωστήρ, και των Ορθοδόξων, εγκαλλώπισμα ιερόν· χαίροις μοναζόντων, ο φωτοφόρος λύχνος, Νικόδημε παμμάκαρ, Άθωνος καύχημα.

